

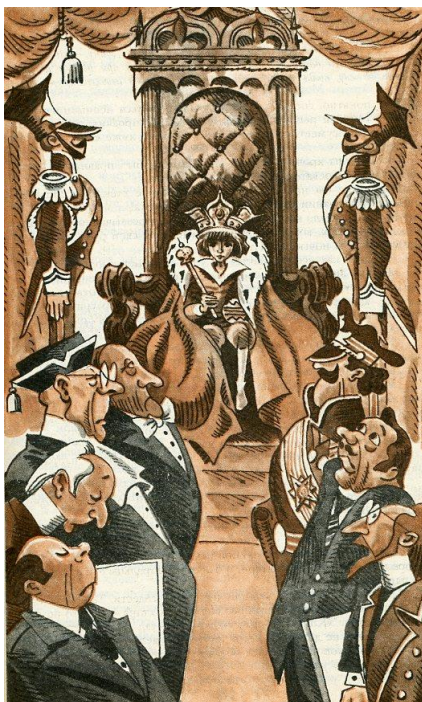
RĪGAS VALSTS KLASISKĀ ĢIMNĀZIJA

TEĀTRA STUDIJA
"BOĻSIJE ĻUDJI"
REŽISORS VADIMS GROSMANS

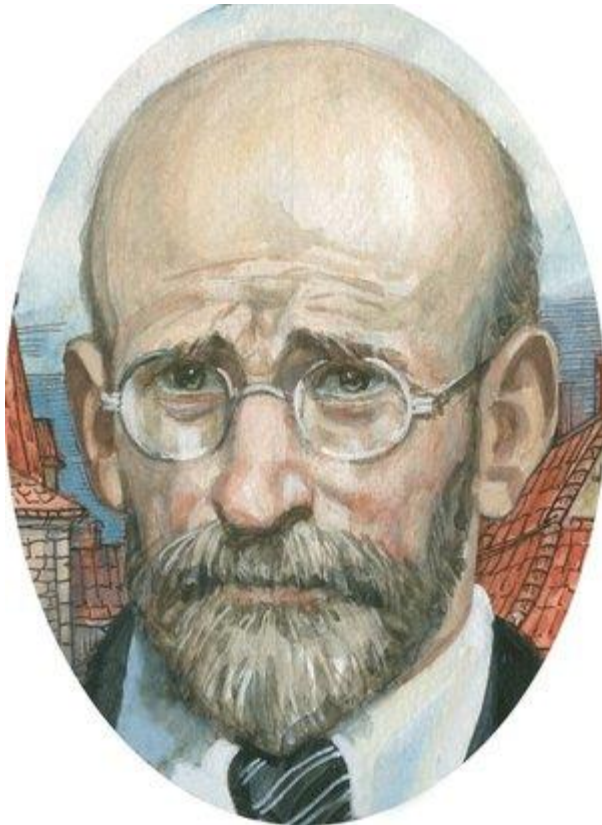
VADIMS GROSMANS

«KARALIS MATIUŠS UN VECAIS DAKTERIS»

PĒC MIHAILA KALIKA UN ALEKSANDRA ŠAROVA SCENĀRIJA MOTĪVIEM

RĪGA, 2020

JANUŠS KORČAKS īstajā vārdā **Henriks Goldšmits** pazīstams arī kā *Vecais dakteris* vai *Daktera kungs* (dzimis 1878. gadā **nogalināts nacistu nāves nometnē Treblinkā** 1942. gada 6.augustā), pedagogs, rakstnieks, publicists, sabiedriskais darbinieks, Polijas armijas virsnieks.

Pedagogs novators, publikāciju autors par audzināšanas teoriju un praksi. Bērnu tiesību un pilnīgas bērnu vienlīdzības principa ievērošanas pionieris. Strādājot par bērnu nama direktoru dibināja Bērnu šķīrējtiesu, kurā audzēkņi izskatīja pašu iesniegtos jautājumus un varēja skatīt arī lietas pret saviem audzinātājiem. „Lielisks cilvēks, kam bija drosme uzticēties viņa aprūpē esošajiem bērniem un jauniešiem, nododot viņu rokās disciplīnas jautājumus un uzticot pat visgrūtākos, saistītus ar lielu atbildību uzdevumus” – tā par Korčaku teica pazīstams šveiciešu psihologs Žans Piažē, kurš bija ieradies vizītē daktera dibinātajā un vadītajā bērnu namā.

Korčaks izveidoja pirmo, galvenokārt, bērniem domātu žurnālu „Mazais pārskats”, kurā tika publicēti jauno lasītāju sūtītie materiāli. Viņš bija viens no pētījumu par bērna attīstību, psiholoģiju un audzināšanas diagnostiku priekštečiem.

ДЕЙСТВУЮЩИЕ ЛИЦА И ИСПОЛНИТЕЛИ:

<i>Януш Корчак - воспитатель «Дома сирот», он же Профессор в сказке</i>	- АРТЁМ ШЕПЕЛЕВ
<i>Офицер, она же Военный Министр в сказке</i>	- ЭЛА САУЛИТЕ
<i>Пан Зигмунд - дворник и повар «Дома сирот», а также старый Король и Министр Полиции, он же темнокожий правитель Бум- Друм в сказке</i>	- НЯМ ОЧИР ГАНЦОГ
<i>Янек, он же Король Матиуш Первый в сказке</i>	- АНТОН МИНАЕВ
<i>Анелька она же Министр Иностранных Дел и темнокожая принцесса Клю-Клю в сказке</i>	- ДАРЬЯ БУРИЛОВА
<i>Казик, он же Фелек в сказке</i>	- ВИКТОР КОЗОРЕЗ
<i>Петр, он же Министр Внутренних Дел в сказке</i>	- АРТЁМ СТЕПАНОВ
<i>Ганна, она же Старший Министр Церемоний в сказке</i>	- ДАРЬЯ СКОРОХОДОВА
<i>Бенюсь, он же Тоцкий Министр Юстиции в сказке</i>	- АДРИАН ДАЛЕЦКИЙ
<i>Геля, она же подпольщица Ривка «Колобок», она же Министр Связи в сказке</i>	- АННА САВИНОВА
<i>Марыська, она же Министр Просвещения в сказке</i>	- НИКОЛЬ КРАВЧЕНКО
<i>Дора, она же Министр Искусств, она же «бритоголовая» Анта в сказке</i>	- АНГЕЛИНА БЫЧКОВИЧ
<i>Режиссер</i>	- ВАДИМ ГРОССМАН
<i>Художник-декоратор и звукооператор</i>	- ВЛАДИМИР МАРИНЧЕНКО

PĒDĒJAIS MARŠS

1942.g. 5. vai 6. augusta rītā Mazā geto teritoriju ielenca SS vienības un ukraiņu un latviešu policisti. Vāciešu veiktās „Lielās akcijas”, t. i. galvenā Varšavas geto iznīcināšanas etapa laikā, J.Korčaks kārtējo reizi atmata piedāvājumu glābties, jo nevēlējās pamest Bāreņu nama audzēkņus un darbiniekus. Dienā, kad notika deportācija no geto, Korčaks stājās kolonnas priekšgalā, vedot savus audzēkņus uz Umschlagplatz (Pārkraušanas laukumu), no kurienes ebreji tika transportēti uz nāves nometnēm. Ceļā devās ap 200 bērnu un dažu desmitu skolotāju liela kolonna, Stefānija Viļčiņska. Kolonnas pēdējais gājiens ir kļuvis par leģendu, par vienu no kara mītiem un biežu atmiņu tematu. „Nevēlos būt ne mītu gāzējs, ne izgaisinātājs – taču gribu teikt, kā toreiz to visu redzēju. Gaisotne bija piesātināta ar kaut kādu milzīgu inerci, bezspēcīgumu, automātiskumu un apātiju. Nebija redzams ne uzbudinājums, ne satraukums, ka iet Korčaks, nebija salutēšanas (kā daži to apraksta), noteikti nebija „Judenrata” sūtņu iejaukšanās - neviens pie Korčaka nepiegāja. Nebija ne žestu, ne dziedāšanas, nebija lepni paceltu galvu, neatceros, vai kāds nesa Bāreņu nama karogu, saka, ka it kā nesa. Bija šausmīgs, gurdens klusums. Kāds no bērniem turējās pie Korčaka svārku stūra, varbūt pie rokas, visi gāja kā transā. Pavādīju viņus līdz pat Umschlag vārtiem...^[19]. Saskaņā ar citām versijām bērni soļoja pa četri un nesa karaļa Matiuša Pirmā, - viena no viņu audzinātāja uzrakstītā stāsta varoņa, - karogu. Katram bērnam līdzī bija mīļāka rotaļlieta vai grāmata. Viens no zēniem kolonnas priekšgalā spēlēja vijoli. Ukraiņi un SS virsnieki pliukšķināja pātagas un šāva virs bērnu pūļa galvām, kaut gan kolonnu vadīja viens no virsniekiem, kurš acīmredzot izjuta sava veida simpātiju pret bērniem. Janušs Korčaks kopā ar saviem audzēkņiem gāja bojā hitleriskajā nāves nometne Treblinkā. Pēdējā brīdī viņš atteicās palikt dzīvs un devās kopā ar bērniem gāzes kamerā.

